

Chiếc Roi Mây

Lớp 10 tôi chuyển về kỹ thuật Cao Thắng, sau kỳ thi trung học kỹ thuật với số điểm khá cao 18/20, cũng từ số điểm này Ba tôi xin cho tôi được chuyển từ Don Bosco là trường tư sang Cao Thắng là trường công. Thế là hết nội trú, thế là hết những ngày tháng gò bó theo những giờ giấc nhất định, tha hồ bay nhảy lại thêm lớp 10 được xem như năm nghỉ ngơi vì vừa thi xong. Tôi tưởng tượng đến cảnh đạp xe lòng vòng khu cao su kế bên nhà rồi nhảy vào hồ tắm Nguyễn Văn Thoại mà lòng sướng rên.

Đầu năm Ba kêu tôi xuống, viết thời khoá biểu dán trước bàn làm việc của ông, viết cam kết không cúp cua và bỏ giờ, sau đó ông hỏi lại:

- Nếu bỏ một giờ thì phạt thế nào?
- Dạ cứ một giờ mười roi.
- Đắt quá, Ba cho năm roi thôi.
- Dạ cũng được.

Tôi nói chắc nịch, vì suốt bốn năm nội trú chưa hề biết bỏ giờ hay cúp cua là gì. Thế nhưng đời có nhiều sự bất ngờ mình không biết được.

Hôm đó chiều thứ năm, có hai giờ Anh văn, hai giờ đại số, vừa vào sân trường có mấy thằng lại thủ thỉ:

- Ê, mày đi xem đá banh không? Đá sân Cộng hoà chiều nay với Cam bốt, chui vô góc nhà thằng Cường nhảy xuống là vào sân, không mua vé.

Tôi nghe hấp dẫn quá liền đi theo. Vậy mà cũng phải 5 g mới hết trận.

Tối thứ bảy, sau khi đọc kinh tối Ba kêu tôi lên phòng:

- Chiều thứ năm vừa rồi đi đâu mà nghỉ nguyên buổi chiều?

Hoá ra ông biết hết, hiệu trưởng trường lúc đó là Thầy Nguyễn Hồng Lam, là chú nên ông dễ dàng xin xem sổ điểm danh hàng tuần, tôi không thể cãi được đành thú thật:

- Dạ...đi xem đá banh..
- Vậy phạt thế nào?

Ông chỉ lên thời khoá biểu và bản cam kết.

- Dạ... hai mươi roi..

Ông móc bóp đưa tôi 20 đồng rồi nói:

- Trên đường Thánh Mẫu gần chợ Nghĩa hoà, có chỗ làm salon mây, mua hai mét mây sáu ly, về uốn cho thằng, còn dư cuộn vòng lại phía sau, tối mai ta nói chuyện.

Nguyên ngày Chúa nhật hôm đó, tôi làm như ý của ông mà hồn cứ tợn đầu đầu. Kinh tối xong ông bảo:

- Mình lên tính nợ cho xong nhỉ?

Lên phòng, Ba bắt đọc lại bản cam kết và hỏi:

- Vậy là bao nhiêu roi?
- Dạ... hai mươi
- Có khiêu nại gì không?
- Dạ... không
- Nằm xuống

Tôi riu riu làm theo

- Khoan đã, cởi bớt quần ra, mặc một cái thôi.

(Cái gì cũng biết), tôi khe khẽ nằm xuống, mong thời gian cứ kéo dài ra:

- Quay mặt qua bên kia, úp hai tay dọc đùi.

Ông vừa giảng, vừa nhấp nhấp roi theo nhịp nói, thú thực tôi chẳng nghe ông nói gì vì lo gồng đít để đối phó, dường như ông đoán ra điều này, nên khi tôi thả lỏng để nghĩ liền bị quất ngay một roi, cứ thế chung đủ không thiếu roi nào. Đàng sau màn sáo cửa, lấp ló mấy cặp mắt của hai đứa em đang trợn lên vì sợ hãi, riêng tôi thì quê độ, vì lớn rồi mà còn bị đòn. Nhưng tôi không sợ đòn mà sợ nhất cặp mắt lo lắng và buồn bã của Mẹ tôi, đứng sau hai đứa em bên kia màn cửa. Sau này mỗi lần định cúp cua là nghĩ ngay đến cặp mắt Mẹ...lại thôi. Chiếc roi mây sau đó treo nơi khung cửa, như một biểu tượng của kỷ luật, mãi đến năm tôi lên lớp 12 vẫn còn treo ở đó. Hôm nay, father's day, lại là ngày giỗ của Mẹ, tôi ước gì được Ba đánh đòn và được thấy lại cặp mắt lo lắng và buồn bã của Mẹ....mà không được... Đã bảy năm rồi

Thu Tâm Trinh